

LES BOSSES DEL CAP DE SETMANA

Per Jordi Casals

Divendres dia 22 a mitja tarda.

He estat un parell de des amb un fort constipat. Fora ja del llit, i sense poder sortir encara, encaparrat i carregat de mocadors, faig voltes del menjador a la sala mirant pels finestrals que, en fer la casa cantonada, donen al carrer de Sant Guiu i a l'avinguda Benet dotzè. L'ostentós nom d'avinguda es degut a que té un carril de circulació en cada direcció. A banda i banda està vorejada de cases unifamiliars. En mig, hi ha un parterre amb dues fileres de arbres, delícies dels gossos que en fan el seu passeig diari.

L'avinguda es prou coneguda pels conductors de furgonetes, campers i similars ja que, en ser de lliure aparcament, la fan servir de garatge particular. Els veïns de tota la vida, cada vegada menys, les coneixem prou bé, ja que solen ser les mateixes que es van movent de lloc per evitar sancions i qualificatius de vehicle abandonat. El seu estat sol ser deplorable, amb bonys i rascades arreu, plenes de fulles i de cagarades dels ocells que dormen als arbres. La majoria de veïns ens coneixem de fa anys, exceptuant-ne tres o quatre. Últimament, per motiu de relleu generacional, hi ha hagut habitatges que s'han venut o llogat. Almenys un parell d'elles han estat adquirides pel mateix especulador, del qual els veïns només saben que es diu Ramon i que les dedica a lloguer turístic, fet que provoca canvis freqüents del personal.

Mirant el carrer veig que hi ha un cotxe vermell que està aparcat a l'espai de càrrega i descarrega que està davant de casa, just al costat de l'altre carril de l'avinguda. Els voldria dir que vigilin, ja que habitualment el vehicle dels municipals fan fotos i posen multes sense baixar del cotxe. Abans d'ahir, sense anar més lluny, l'electricista em va dir que n'havia rebut una mentre estava fent feines a casa. Però és dissabte tarda i ja se sap que no hi ha perill.

Amb això, que el cotxe se'n va, i veig, sorprès que es descuiden bosses al mig del parterre. Baixo l'escala per veure si soc a temps d'avisar-los, però ja

he fet tard i les bosses queden soles i desamparades. Són cinc, una de color lila, una de verda i tres de negres.

Al vespre, quan faig baixar les persianes faig una ullada pel finestral. Les bosses continuen al mateix lloc. Ningú les ha tocat.

Dissabte dia 23.

Les bosses encara hi són. Sobre les 11 del matí, sento llunyà el soroll del vehicle que escombra els carrers i penso que ells sabran que fer-ne. M'espero mentre sento com el soroll es va apropant junt amb del bufador que fa servir l'escombriaire que acompanya el cotxe a peu. Pel carrer de davant veig uns llums de color blau. Parsimoniosos, els mossos d'esquadra, asseguts dins el vehicle, observen. Espero que vegin les bosses, però passen de llarg. Arriba l'escombriaire del bufador. Només fa la vorera, ni es mira les bosses, no deu ser pas cosa seva. Pel carrer baixa el vehicle de les deixalles, però el conductor assegut al seient només mira davant. Enlairat com està, no pot veure les bosses. Em començo a angoixar.

Dissabte dia 23 .

Aquesta nit ha plogut. Miro pel finestral del menjador, les bosses estan xopes.

Per la tarda, trec en Bruc a passejar. Haig de portar el paraigua de pastor per tapar-nos una mica. Quan passem pel costat de les bosses, ell se'n interessa; just quan aixeca la pota estiro una mica la corretja i em segueix. És un bon gos. La pluja va a més i deixo les bosses a la intempèrie.

Diumenge dia 24.

Em faig promesa d'oblidar-me de les bosses. En Bruc va fer dotze anys per l'agost. És un Golden de pèl blanc i llanut. Sembla un xai i es fa difícil no tocar-lo. Amb els anys, ha après un llenguatge visual i gestual amb el que es fa entendre. Em mira inquisitiu apuntant la porta amb el seu musell que acaba amb una trufa marró que a l'estiu es torna negra. És hora del passeig de tarda. En sortint, d'amagat, miro de cairell les bosses del cap de setmana. Es mantenen fermes. Amb esperança baldera de que quan tornem ja no hi siguin, enfilem el camí de l'Horta fonda sorteiant bassals i mirant de no enfangar-nos massa. Cada gos que trobem, cada arbre i cada racó és un entrebanc; és el món d'en Bruc. El riu baixa alegre i cantaire. Fa bona tarda, sento mallerengues, gafarrons i garses mentre segueixo el camí vorejat de pollancre i algun plataner on, a la soca, la molsa jove verda i humida s'hi ha

encatifat. M'entristeix veure, sota d'un banc al costat del camí, una bossa de plàstic i dues llaunes de begudes abandonades, Continuem pel camí de tornada pel costat de freixes i verns. Al fons es retalla la serra de Collsuspina, que es confon amb els núvols gris marengo que, per damunt, comencen a lluir un color rosat que va a més. Els crits de gavians que tornen a joc em diuen que ràpidament estarem a poca llum. Quan passem per davant de l'Horta Fonda, sento les campanes de la catedral, primer el quatre quarts, i ara compto fins a sis. Ara, amb retard, toca el campanar de les germanetes.

–Veus, Bruc? Allà és on viuen les persones grans quan es fan velles.

En Bruc em mira amb cara d'entendre. Té sort de no saber-ho. Ell també es vell.

–Saps? Els silencis de les persones grans estan fets d'amor.

En Bruc s'està ensumant el tronc d'un saüquer. Vespreja i torno a pensar en les bosses.

Quan enfilem l'avinguda, veig un cotxe amb el capó aixecat. Ja era hora! Però no! Es tracta d'un noi que porta un Kia vermell. Ha tingut rebentada a la roda i la està canviant. Mentre pujo decebut l'escala exterior i en Bruc, darrera, em segueix pesadament, no puc evitar una última ullada. Sembla que les bosses guanyen.

Dilluns dia 25.

Passa l'autobús escolar i grupets d'adolescents van cap l'institut. Em sorprèn que ningú faci cas de les bosses. Quan surto a comprar, trobo els veïns que parlen animadament. Em pregunten invitant-me implícitament a unir-me a la reunió improvisada.

–Has vist les bosses?

–Hi son des de divendres.

–No et sembla que hauríem de fer alguna cosa?. Qui se les deu haver descuidat?

–Hauríem de trucar als municipals.

–Varen passar i ni se les varen mirar.

–I els escombriaires no les podrien recollir i guardar-les a resguard?

–Varen passar dissabte. Avui no passaran.

Al final, tothom cap a casa i ningú fa res.

Havent dinat, les bosses encara són allà. Desafiadores. En senyal de menyspreu, aguanto la tarda i el vespre sense mirar-les.

Dimarts dia 26.

Descaradament, encara hi són. Sembla estrany que ningú hagi dit ni fet res. Finalment, m'enfado amb les bosses i amb mi mateix. Em prometo que és la última vegada, i ja en van tres, que porto les bosses d'altres al contenidor.